

Udkom i forbindelse med
åbningen af Gammelfestivalen
Død og hygge på plejehjemmet
onsdag den 8. oktober 2014

GAMMELBOGEN II

Død og hygge på plejehjemmet

LISE BIDSTRUP: Ansigt

Jeg snører mine vandrestøvler og slynger tasken på ryggen. Min rejse begynder ved hårgrænsen. Der hvor det mørke og i en overgang blå, nu er blevet afløst af hvidt. Mine første skridt fører mig ud midt på panden, hvor mindet om en buttet barnefinger får mig til at standse, mens den hopper hen over de første rynker, pigen nogensinde så.

”Sådan nogle får du også, når du har levet lidt længere,” sagde hun.

Pigen lo og hoppede fingeren over de aflange furer igen.

Jeg sætter min fod på toppen af en af disse furer og følger den tværs over. Næsten helt hen til den anden side. Lige før stedet over øjet, hvor øjenbrynet kan trække sig op i et omvendt V, tøver jeg. Aftegningen i landskabet under mine fødder på dette sted blev kun brugt, når pigen gik over stregen. Den indgyder stadig respekt. Virker, som den gjorde for så mange år siden. På lette tæer springer jeg forbi og ud i deltaet af smilerynker ved siden af øjet. Et mønster af filigran, der er tegnet af latter. De er behagelige at træde på. De sender varme op gennem mine ben, og det trækker uvilkårligt i mine mundvige, mens jeg skræver over det ene smil efter det andet. De former huden helt ned på kinden, og jeg ændrer retning og vandrer ind mod næsen.

Da jeg når toppen, kan jeg se hele landskabet. Der er ingen glatte, udtryksløse flader. Der er karakter og personlighed i hver eneste fuge og hver eneste forhøjning. Jeg vender mig mod nord, og det giver et stik, da mit blik falder på punktet mellem øjnene. I netop den rynke sidder der smerte og prøvelser. Den kan krumme sig sammen og sende lyn ind over panden og øjnene. Den kan få én til at ønske, at man kunne bære noget, som befinder sig inden i et andet menneske. Men lige nu er den afslappet, og pludselig mærker jeg hendes finger på pigens næse.

Den gled blidt fra pandebenet og ned over næseryggen. Helt forbi næsetippen.

"Det her er medgang..." sagde hun.

Fingeren bevægede sig den anden vej.

"Og det her er modgang."

Pigen lo, da fingeren fangede næsen, så den i et sekund blev til en opstoppertud.

Jeg hanker op i rygsækken, sætter mig på numsen og kurer ned ad den ene næsefløj. Farten får det til at kilde i maven. Jeg lander i en forhøjning, der hvor kind og mund støder sammen. Den er formet af hele spektret af liv. Glæde, sorg, forventning, lykke. Det er en rynke, der rummer meget. En rynke, der kan vise meget.

Jeg går i en bue uden om munden, både for ikke at træde på de følsomme læber, men også fordi man aldrig ved, hvornår læberne skilles og sender ord ud i rummet, og jeg vil nødig falde ned mellem tænderne.

Min rejse slutter på hagen, der er formet af to bløde forhøjninger med en kløft imellem sig. Jeg sætter mig på den ene forhøjning og trækker benene op under mig. Kigger op mod ansigtet. Tænker, at jeg ønsker mig et landkort af rynker i mit eget, når jeg bliver ældre. Hver eneste rynke fortæller et minde, en følelse, en oplevelse. Rynkerne er et håndgribeligt billede på et menneske, der har levet og ikke bare været til. De fortæller folks historier. Både de sjove og de triste.

Der er plads til flere rynker i ansigtet, jeg betragter, men allerede nu tegner de én, der ikke har været bange for at leve. Tvært imod.

Jeg lukker øjnene og lægger hovedet tilbage. Solen varmer mit ansigt og en brise får mit hår til at danse. Lige nu danner jeg rynker. Det er en behagelig tanke.

Lise Bidstrup (1974) forfatter